

ระเบียบเรียบร้อย เธอก็ดูไม่ต่างจากภาพวาดแสนประณีตภาพหนึ่ง
ระหว่างนั้นรถม้าที่หญิงสาวโดยสารมาก็ผ่านประตูหน้าของพระราชวัง
เข้าไป และเดินทางถึงพระราชวังแลมบลู

แสงพระอาทิตย์ของยามบ่ายสาดส่องลงมาอาบไล้ผิวหน้า ภาพแกะสลัก
ต้นไม้แห่งโลกขนาดใหญ่ที่ประดับอยู่บนรถม้าเนื้อทองคำส่องประกายแวววาว
เสียจนตาพร่า

“ถึงแล้วขอรับ”

รถม้าหยุดลงพร้อมกับที่สารทิเอ่ย์แจ้งด้วยความสุภาพ

“พีเรนเทีย”

ในที่สุดประตูรถม้าก็ถูกเปิดออก ชายหนุ่มรูปงามยืนรอต้อนรับ
หญิงสาว

“เฟเรส”

ชายหนุ่มจุ่มพิตลงบนหลังมือของพีเรนเทียที่รับความช่วยเหลือจากเขา
เพื่อก้าวลงจากรถม้า มันเป็นจุ่มพิตอันแสนร้อนแรงที่ไม่ได้คิดเก็บซ่อนความ
ปรารถนาในใจเลยแม้แต่น้อย

“เฟเรส!”

พีเรนเทียเอ่ยเรียกชื่อชายหนุ่มคล้ายกับตำหนิ แต่เฟเรสกลับทำเพียง
แค่นิยมนวดตาให้จนขนตาวาวปกคลุมนัยน์ตาคู่งาม

“รีบไปกันเถอะ ทุกคนรอกันแยะแล้ว”

หญิงสาวพูดพลางดึงมือออกจากการกอบกวมของอีกฝ่าย ก้าวเท้าเดิน
มุ่งหน้าไปทางโถงจัดงานเลี้ยงขนาดใหญ่

เฟเรสเหลือบมองใบหูของพีเรนเทียที่ขึ้นสีแดงเรื่อเล็กน้อย เขานิยมนวด
กวางออกมาอีกครั้ง ก่อนที่จะเอามือไขว้หลังเดินตามหญิงสาวไป

“ในอาณาจักรแลมบลูแห่งนี้นะ ต่อให้เจ้าสั่งให้รอ ก็ไม่มีใครคิดจะ
โวยวายอะไรหรอก เทียของข้า ค่อยๆ เดินก็ได้”

ทั้งสองเดินทางมาไกลก็เพื่อวันนี้โดยเฉพาะ

“ต้องดื่มด่ำกับช่วงเวลานี้ให้เท่ากับที่ลำบากเดินทางมาถึงที่นี่สิ”

ปลายทางของความพยายามและความอดทนในการทำงานหนัก วันนี้

ถึงคราวที่จะได้ตีโต้กับผลตอบแทนอันแสนหอมหวานกันเสียที

“นั่นสินะ ลำบากมามากเหลือเกิน” พีเรนเทียอมรับอย่างว่าง่าย

เธอเดินทางมาจากที่ไกลแสนไกล บางทีอาจจะไกลมากจนเจ้า
จินตนาการไม่ออกเลยก็ได้

หญิงสาวรำพึงด้วยเสียงแผ่วเบาจนอีกฝ่ายไม่ได้ยิน

“แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ใช่จำเป็นต้องทำเรื่องเสียมารยาทแบบนั้นหรอก”

คำตอบยืนยันหนักแน่น

หญิงสาวผู้ทำให้เขาตกหลุมรักตั้งแต่วินาทีแรกที่ได้พบหน้า นาง
ช่างเป็นผู้หญิงที่เท่เสียจริง

เฟเรสยิ้มออกมาด้วยความพอใจอีกครั้ง

ผ่านไปไม่นานทั้งสองคนก็มาหยุดยืนหน้าประตูโรงงานเลี้ยงที่ถูก
ปิดสนิท

“พร้อมหรือยัง”

พีเรนเทียพยักหน้าเล็กน้อยเป็นคำตอบ

“ถ้าอย่างนั้นเราเข้าไปกันเลยดีกว่าครับ ท่านเจ้าตระกูลลอมบาร์เดีย”

ชายหนุ่มยื่นมือออกไปตรงหน้าหญิงสาว

“ไปกันเถอะเพคะ องค์รัชทายาท”

มือขาวเนียนสวยยื่นออกไปจับมือของชายหนุ่ม

“เปิดประตูได้”

เฟเรสออกคำสั่งสั้น ๆ ไปทางผู้ดูแลที่ยืนอยู่ด้านข้าง

“ท่านเจ้าตระกูลลอมบาร์เดีย พีเรนเทีย และองค์รัชทายาทเสด็จ!”

ได้ยินเสียงแจ้งการมาถึงของทั้งคู่ดังข้ามผ่านประตู

เสียงที่ได้ยินดังเข้าสู่โสตประสาท ช่างฟังแล้วเหมือนดังเสียงดนตรี

อันแสนหวานเสียจริง พีเรนเทียหัวเราะ

ประตูค่อยๆ เปิดออกอย่างช้าๆ เผยให้เห็นรอยแยกกระหว่างบานประตู
ทั้งสองข้าง แสงสว่างระยิบระยับของโรงงานเลี้ยงสัตว์สองออกมาจาก
รอยแยกนั้น

บทที่

1

เอียดดอด

เสียงเสียดสีไม่น่าฟังดังขึ้นพร้อมกับประตูลิเก้ของคฤหาสน์หลังใหญ่
ที่ถูกปิดลงด้วยมือของเหล่าพลทหารประจำราชวงศ์

นั่นคือจุดจบของลอมบาร์เดีย ตระกูลที่ใหญ่ที่สุดในทวีป ผู้ซึ่งบริหาร
งานราชการเคียงบ่าเคียงไหล่อยู่คู่ราชวงศ์แลมบลูมาตลอดระยะเวลากว่า
สองร้อยห้าสิบปี

ตระกูลใหญ่ที่เคยนี้กว่าจะมั่นคงไปตลอดกาลตั้งสัญลักษณ์ของ
ตระกูลซึ่งเป็นรูปต้นไม้แห่งโลกที่แผ่กิ่งก้านขยายออกไปอย่างไร้ที่สิ้นสุด
ในวันนี้เจ้าตระกูลอย่างเบเจอร์ และแกนนำสำคัญหลายคนกลับถูกจับกุม
ด้วยข้อหาวางแผนก่อการกบฏและเลียงภาชี ช่างเป็นจุดจบที่น่าขันเสียจริง

เมืองลอมบาร์เดียแห่งนี้ถูกตั้งชื่อขึ้นตามชื่อตระกูล ตอนนี้อย่างน้อย
หลายร้อยคนต่างก็พากันมารวมตัวอยู่หน้าคฤหาสน์หลังใหญ่ มีทั้งคนที่ใช้
ผ้าเช็ดหน้าซับหยาดน้ำตาที่ไหลรินลงมาอย่างไม่ขาดสาย ทั้งคนที่เบือนหน้าหนี
ด้วยไม่อาจทนมองภาพที่เกิดขึ้นได้

และที่แถวหน้าสุดก็มีเธอ พีเรนเทียคนนี้อยู่

“พวกโง่เขลา”

เสียงกักพันกรอดดังขึ้น แต่ตอนนี้ไม่มีใครคิดที่จะให้ความสนใจ

เธอจ้องมองประตูใหญ่ของตระกูลถูกล็อกด้วยกุญแจขนาดใหญ่
กีดพันกรอด สบตาห่ออีกหลายคำ

“โง่งงเท่าตุ่น พวกงูเห่าจอมขี้เกียจ ขนาดไฟไหม้ก็ยังไม่หนีเลย”

เธอรู้สึกได้ว่าผู้คนที่ยืนอยู่รอบด้านเหลือบสายตามองมา แต่ก็ทำอะไร
แล้วจะทำไมละ

อย่างไรตระกูลลอมบาร์เดียก็ล่มสลายไปแล้วอยู่ดี

ทว่าทำให้ดาสาปส่งเสียๆ หายๆ แค่นั้น ช่างในใจที่เดือดพล่านด้วย
ความโมโหกลับไม่คลายอารมณ์โกรธลงเลยแม้แต่น้อย

“ข้าบอกแล้วใช่ไหมว่าเจ้าชายลำดับที่หนึ่งนั้นไม่ได้เรื่อง หมอนั่นมันเป็น
พวกเพชรฆาตหน้าเลือด บอกตั้งกี่ครั้งต่อกี่ครั้งแล้วว่าไม่มีทางเป็นรัชทายาท
ได้ล่ะ!”

ขนาดเธอเตือนย่ำแล้วย่ำอีก พวกโง่เขลาตระกูลลอมบาร์เดียก็ยัง
เลือกข้างเจ้าชายลำดับที่หนึ่ง

เจ้าชายลำดับที่หนึ่ง อาสทาน่า เนรมเฟย์ ดิวเรลลี
ถึงแม้พวกนั้นจะอ้างว่าเลือกเขาเพราะเป็นโอรสของจักรพรรดินั้นก็เถอะ
แต่แต่ดูก็รู้แล้วว่าพวกมันก็แค่เลือกคนประเภทเดียวกับตัวเองเท่านั้น

เธอหมายถึงพวก ‘สายเลือดชั้นสูง’ ที่หัวสมองมีแต่ความฟุ่มเฟือย
และความสนุกสนานอยู่เต็มไปหมด กับร่างกายที่ความขี้เกียจมันซึมลึก
เข้ากระดูกดำ

หากจะกล่าวว่าประวัติศาสตร์อันรุ่งโรจน์ของตระกูลลอมบาร์เดียคือ
ประวัติศาสตร์ของอาณาจักร ก็ไม่ถือว่าเป็นการโอ้อวดเกินจริงแต่อย่างใด

คนที่ทำให้ตระกูลดิวเรลลีที่เคยเป็นแค่เจ้าเมืองแถบชายแดนได้ขึ้น
ครองเป็นจักรพรรดิ ทั้งยังนำพาอาณาจักรมาได้ถึงตอนนี้ก็คือตระกูล
ลอมบาร์เดีย

แค่นั้นเองเธอ

พวกเขาเริ่มทำการค้าขายสังสมความมั่งคั่ง ทุกครั้งที่เกิดสงคราม
ก็เป็นฝ่ายออกหน้าใช้ศิลปะทางการทูตเจรจามาช่วยชนะมาสู่อาณาจักรโดย
ไม่ต้องเสียเลือดเนื้อแม้แต่หยดเดียว ทั้งยังให้การสนับสนุนเหล่าศิลปิน

ผู้มากฝีมือในทุกพื้นที่ของอาณาจักร กล่าวได้ว่าในโลกใบนี้ไม่มีที่ไหนที่นามของตระกูลลอมบาร์เดียหายไปไม่ถึง

และผู้ได้รับคำสั่งสรรเสริญว่าเป็นคนที่นำพาตระกูลลอมบาร์เดียขึ้นสู่จุดสูงสุดก็คือเจ้าตระกูลคนก่อน รูลัก ลอมบาร์เดีย

เมื่อสมัยที่รูลักในวัยเยาว์ได้รับสืบทอดตำแหน่งเจ้าตระกูล ทางราชวงศ์ได้มอบป้ายทองให้เขาเพื่อรักษาสายสัมพันธ์อันดีงามเอาไว้

ในตอนนั้นสิ่งที่รูลักคิดได้ก็คือการก่อตั้งระบบทุนสนับสนุนไม่แบ่งแยกชนชั้นสูงกับสามัญชน เขามอบเงินทองมากมายโดยไม่คิดหวงแหน ให้ความสนับสนุนส่งเสริมอัจฉริยะมากความสามารถในแต่ละวิชาชีพ

ความจงรักภักดีของผู้คนที่ได้รับการสนับสนุนจากลอมบาร์เดียตั้งแต่เด็กจนได้ศึกษาเล่าเรียนจะย้อนคืนกลับไปทีใดได้ละ มันก็เป็นเรื่องให้เห็นได้อย่างชัดเจนมากอยู่แล้ว

พวกเขาไม่ใช่ลอมบาร์เดีย แต่พวกเขาเป็นคนของลอมบาร์เดีย

รูลักผู้เป็นเจ้าตระกูลรุ่นก่อนประสบความสำเร็จในการสร้างคนของตนกระจายอยู่ทั่วทุกหนแห่ง โดยที่เขาไม่ต้องย่างกรายออกจากเมืองลอมบาร์เดียแม้แต่ก้าวเดียว

แม้แต่จักรพรรดิพระองค์ก่อนเองก็ยังคงยอมรับในอำนาจของลอมบาร์เดีย แต่สุดท้ายในรอบยี่สิบปีป้ายทองก็ถูกริบกลับคืน

แต่ว่า...

“ต่อให้โง่ขนาดไหนก็เถอะ ทำอิท่าไหนถึงได้ทำให้ตระกูลล่มสลายได้ในเวลาแค่สองปี!”

สองปีก่อนเจ้าตระกูลคนก่อน รูลัก ลอมบาร์เดีย เสียชีวิตลง บุตรชายคนโตอย่างเบเจอร์ ลอมบาร์เดีย ได้ขึ้นเป็นผู้นำตระกูลคนถัดมา

และนั่นก็คือจุดเริ่มต้น

เบเจอร์เป็นเพียงแค่มิร้ายที่ดีแต่พูดจาสิ้นไหลเสนาหุเท่านั้น จึงไม่มีความสามารถที่จะนำตระกูลใหญ่ที่ไม่ต่างจากแคว้นหนึ่งได้ และเมื่อไม่มีเจ้าตระกูลคนก่อนที่คอยควบคุมเชื้อสายตรงของลอมบาร์เดียผู้ชื่นชอบในการ

ใช้เงินและยังเห็นแก่ตัวเป็นที่สุดเอาไว้ พวกเขาก็กระโดดโลดเต้นราวกับ
ลูกม้าที่ถูกปล่อยสายบังเหียน

ไม่ต้องมองก็เห็นได้อย่างชัดเจน

เหตุผลที่เธอรู้เลือกรู้ฟงของพวกนั้นดีขนาดนี้ก็ง่ายมาก

เพราะช่วงหนึ่งเธอเองก็เคยเป็นลอมบาร์เดียยังไงละ

กล่าวให้ละเอียดมากขึ้นอีกหน่อยก็คือ เธอใช้ชีวิตอยู่ในประเทศ
เกาหลีใต้อยู่ดี ๆ แล้วก็ดันตายด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ ก่อนจะมาเกิดใหม่
ในโลกใบนี้

เกิดมาในฐานะสายเลือดของตระกูลลอมบาร์เดีย

ตอนแรกที่ลืมตาตื่นขึ้นมาในร่างเด็กทารก เมื่อได้เห็นสภาพแวดล้อม
ที่ดูงดงามตระการตา เธอถึงกับร้องอุทานออกมาแทนเสียงร้องให้ด้วยซ้ำไป

ในที่สุดก็ได้คาบซ่อนเงินซ่อนทองมาเกิดกับเขาบ้างเสียที!

ได้ตื่นขึ้นมารับอรุณยามเช้าในคฤหาสน์หลังใหญ่ในวัน
กลางคืนก็เหม่อมองภาพวาดบนเพดานสูงก่อนจะหลับไหล เธอเองก็ได้มีวัน
แบบนี้กับเขาบ้างแล้ว

แต่น่าเศร้าที่เธอเป็นพวกเลือดผสม

บิดาเป็นบุตรชายคนที่สามของเจ้าตระกูลลอมบาร์เดียคนก่อน แต่
มารดาที่คลอดเธอแล้วเสียชีวิตไปนั้นเป็นเพียงสามัญชน ทั้งยังไม่ได้เข้าพิธี
แต่งงานอย่างถูกต้องตามประเพณีของตระกูลอันแสนเคร่งครัด

ตัวเธอที่ถือกำเนิดขึ้นมาจากสายสัมพันธ์ดังกล่าว หากพูดให้ชัดเจน
ก็คือเป็นบุตรนอกสมรส โชคดีที่ได้รับอนุญาตจากท่านปู่จึงได้มีสิทธิ์ใช้
นามสกุลลอมบาร์เดียอย่างถูกต้อง

อย่างไรก็ตาม นั่นไม่ได้หมายความว่าได้รับการยอมรับในฐานะ
สมาชิกตระกูลลอมบาร์เดียไปด้วย

ตลอดเวลาที่ผ่านมา ถึงแม้จะไม่ได้เป็นสมาชิกอย่างเป็นทางการ แต่
เธอก็เป็นเพียงแค่เด็กที่อยู่ในตำแหน่งหมั้นหมั้นที่ได้ใช้นามสกุลลอมบาร์เดีย
เท่านั้นเอง

อาจจะฟังดูดี แต่ช่วงเวลาอันแสนสุขของเธอนั้นช่างแสนสั้น

วันก่อนหน้าวันเกิดอายุครบสิบเอ็ดขวบ

ท่านพ่อของเธอจากไปด้วยโรคร้ายที่ไม่อาจรักษาได้ และหลังจากกลายเป็นเด็กกำพร้า เธอก็ถูกรับเลี้ยงในตระกูลลีมเลียน

เมื่อไม่มีสายสัมพันธ์เพียงหนึ่งเดียวที่เชื่อมเธอกับตระกูลเข้าไว้ด้วยกันอย่างท่านพ่อ เธอก็ไม่ใช่ลอมบาร์เดียอีกต่อไป

ผ่านไปได้ไม่นานเธอก็ไม่ได้รับเชิญให้เข้าร่วมแม้กระทั่งงานเลี้ยงครอบครัว แล้วค่อยๆ เสียตำแหน่งของตัวเองไป

แต่ถึงอย่างไรก็ไม่อาจเจ็บหายตายจากไปแบบนี้ได้ตลอด นับตั้งแต่อายุสิบห้าปีซึ่งร่างกายเริ่มเติบโตเป็นผู้ใหญ่ เธอก็เริ่มต้นทำงาน

เริ่มต้นจากการดูแลห้องสมุดภายในคฤหาสน์

เมื่อตอนที่ท่านพ่อยังมีชีวิตอยู่ สถานที่ที่ท่านพ่อเคยใช้เวลาบ่อยครั้งมากที่สุดก็คือที่นี่ และยังเป็นสถานที่ที่เธอแวะเวียนมาบ่อยครั้งราวกับเป็นห้องของตัวเองเวลาว่างไม่มีอะไรให้ทำ

แต่จู่ๆ บรรณารักษ์ก็ลาออกไปเพราะป่วยไข้ ทำให้มีตำแหน่งว่างลง เธอจึงได้รับหน้าที่ดังกล่าวแทน

การฝากฝังงานดูแลห้องสมุดทั้งหมดให้เด็กอายุเพียงสิบห้าปีรับผิดชอบเป็นเรื่องที่ไม่น่าเชื่อ แต่ชื่อของลอมบาร์เดียก็มีประโยชน์กับเธอในตอนนั้นมากที่สุดทีเดียว

หน้าที่จัดเรียงหนังสือและสั่งซื้อหนังสือตามที่คนอื่น ๆ ร้องขอมันเป็นงานที่เธอชอบ และก็ไม่ได้ยากลำบากอะไรนัก

ผลลัพธ์ของการทำงานอย่างหนักด้วยความสนุกสนานช่วยทำให้ห้องสมุดค่อยๆ ดูดีขึ้นเรื่อยๆ จนทำให้เธอได้รับการยอมรับเป็นครั้งแรก

เป็นเช่นนั้นที่ละนิด...ทีละนิด

ผลของการเริ่มลงมือทำงานต่างๆ ของคฤหาสน์

เมื่อผ่านวันเกิดอายุครบสิบแปดปี เธอก็ได้รับหน้าที่ดูแลคฤหาสน์ลอมบาร์เดียโดยไม่รู้ตัว ซึ่งมันเป็นหน้าที่ที่ค่อนข้างหนักหนาเอาการ

พี่น้องทั้งหลายของพ่อเธอต่างก็เป็นชนชั้นสูงหัวสูงที่ใช้ชีวิตอย่างเย่อหยิ่งตามความชอบของตัวเองกันทั้งสิ้น บรรดาลูกพี่ลูกน้องของเธอ หรือ

พวกคนโง่ของตระกูลลอมบาร์เดียพวกนั้นเองก็เอาแต่ก่อเรื่องไม่เว้นวัน และปีที่เธออายุได้สิบเก้า ท่านปู่ก็ป่วยจนหมดสติ เธอจึงต้องคอยช่วยงานอยู่เคียงข้างกายท่าน

มันเป็นเรื่องแน่นอนที่คงไม่มีใครรู้เรื่องงานของตระกูลดีเท่ากับเธออีกแล้ว แตกต่างจากลูกพี่ลูกน้องที่ในหัวสมองต่างชาวโพลนโล่งใจจึงเหมือนกระดาษเปล่า ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นงานอะไรเธอก็สามารถเรียนรู้และจัดการได้อย่างรวดเร็ว ทำให้ท่านปู่ตกใจเป็นอย่างมาก

‘ถ้าหากรู้ก่อนหน้านี้นหลายปีหน้อยว่าเจ้าเป็นเด็กเช่นนี้ล่ะก็!’

อาการป่วยเริ่มเรื้อรังหนักขึ้นเรื่อยๆ ท่านปู่ของเธอที่เริ่มเป็นห่วงอนาคตของวงศ์ตระกูล รูลัก ลอมบาร์เดีย มักจะถอนหายใจจนติดเป็นนิสัย

‘ข้าคงจะมอบตระกูลนี้ให้แก่เจ้าไปแล้ว...’

ทุกครั้งที่ท่านกล่าวเช่นนั้น เธอมักจะถอนหายใจพลางหัวเราะ ‘ต่อให้เป็นแบบนี้ก็คงไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปหรอกค่ะ ท่านปู่’
‘ทำไมถึงคิดแบบนี้ล่ะ’

‘ข้าเป็นเพียงแค่อุปถัมภ์นะค่ะ ข้าที่เกิดจากมารดาสามัญชนจะเป็นเจ้าตระกูลได้ยังไงกันล่ะค่ะ’

‘ไม่หรอก พีเรนเทีย’ เสียงของท่านปู่ที่สายศีรษะไปมาค่อนข้างหนักแน่น ‘เจ้าคือลอมบาร์เดีย ในเมื่อเจ้าเป็นผู้สืบสายเลือดของตระกูล เจ้าย่อมมีสิทธิ์มากพอ’

แต่มันก็เป็นเพียงแค่อุปถัมภ์ที่เพิ่งตระหนักขึ้นมาได้ทีหลังเท่านั้น บุตรชายคนโตของท่านปู่อย่างเบเจอร์กำลังตั้งหน้าตั้งตารับวันรอที่จะได้ขึ้นเป็นเจ้าตระกูล

แต่ถึงอย่างนั้น ช่วงเวลาสามปีสุดท้ายที่เธอได้ใช้ร่วมกันกับท่านปู่ก็ไม่ใช่ว่าจะไร้ความหมายเสียทีเดียว

มันเป็นครั้งแรกที่เธอได้รู้สึกถึงความผูกพันทางสายเลือดหลังจากที่ท่านพ่อเสียชีวิตไป

ขอโทษนะ พีเรนเทีย ข้าควรจะดูแลเจ้าที่ยังเล็กให้ดีมากกว่านี้แท้ๆ

ทั้งๆที่ตัวเองก็เป็นหลานสาวของข้า...ขอโทษจริง ๆ

มันอาจจะฟังดูแล้วเป็นคำพูดที่น่าหัวเราะ แต่สำหรับเธอ แค่นั้นก็เพียงพอแล้ว

ความโกรธเคืองที่มีต่อท่านปู่ที่ไม่เคยสนใจไยดีสมัยที่เธอยังเล็กนั้น มันจางหายไปราวกับหิมะละลายด้วยคำขอโทษจากใจจริง

เธอทุ่มเททุกสิ่งเพื่อลอมบาร์เดีย

ทุ่มเทความรัก ทำทุกอย่างโดยไม่เลือกวิธีการ เพื่อที่จะทำให้ตระกูลนี้ยิ่งใหญ่มากขึ้นไปอีก

ทำงานทั้งวันทั้งคืน จัดการเรื่องเน่าเฟะของพวกลูกพี่ลูกน้อง

เธอรักลอมบาร์เดียจริงๆ

แต่ว่า...

‘ออกไปเสีย ถึงข้าจะไม่พูดอะไรมากก็ตาม เจ้าก็คงจะรู้ดีอยู่แล้ว ไข่ม้อยว่าต้องทำอะไร พิเรนเทีย’

หลังงานศพของท่านปู่ ท่านลุงหรือเจ้าตระกูลคนใหม่อย่างเบเจอร์ก็เอ่ยพูดพร้อมกับโยนกระเป๋ากับหนึ่งกองลงมาตรงหน้าเธอ

‘ที่ผ่านมามีข้อผิดพลาดก็เพราะเห็นแก่ท่านพ่อ แต่คงทนมองต่อไปอีกไม่ไหว ไม่รู้จักบททวนตัวเองเอาเสียเลย แถมยังหน้าด้านหน้าหนำทนอยู่ได้อีก’

อดทนมาตลอดอย่างนั้นเธอ

ที่เธอทำงานเพื่อตระกูลมันน่ารำคาญสายตาถึงเพียงนั้นเสีย

ถึงแม้ที่ผ่านมาเธอจะทำงานทุกอย่าง แต่สุดท้ายเธอก็ไม่อาจเป็นคนของลอมบาร์เดียได้อยู่ดี

‘จะยึดนามสกุลลอมบาร์เดียไปจากข้าก็ได้ แต่ขอให้ข้าได้ทำงานเพื่อตระกูลด้วยเถอะนะคะ ที่นี่จำเป็นต้องมีข้านะคะ’

นำข้าที่นั่นคือคำที่เธอพูดออกไป

แต่เบเจอร์กลับทำเพียงแค่นหัวเราะเสียงขึ้นจมูกเท่านั้น

‘ไม่รู้จักเจียมตัวจนถึงที่สุดเลยสินะ อย่าได้เผลอหน้ามาให้เห็นแกวนั้นอีกเป็นอันขาด!’

เธอถูกขับไล่ออกมาแบบนั้นโดยที่ไม่ได้รับทรัพย์สินอะไรที่ควรได้

ในฐานะทายาทคนหนึ่งของลอมบาร์เดียเลยแม้แต่อย่างเดียว
และหลังจากนั้นสองปี พวกโง่นั้นก็ทำลายลอมบาร์เดีย!
ตระกูลที่เคยยิ่งใหญ่ขนาดนั้น!
ลอมบาร์เดียอันแสงงดงามที่เธอเคยอุทิศชีวิตวัยเยาว์ไว้ให้!
ปัง!
แก้วเหล้าที่เธอกระแทกลงส่งเสียงดังลั่น
เจ้าของร้านเหล้าจ้องเธอเขม็ง แต่เธอก็กำลังโมโหไม่มีเวลาให้มัวสนใจ
เรื่องแบบนั้นหรอก

“มันต้องผลักดันเจ้าชายลำดับที่สองต่างหากล่ะ!”
โอรสที่เกิดจากซาร์บใช้จึงไม่มีใครให้ความสนใจ
เจ้าชายลำดับที่สอง เฟเรส บริบาเชาร์ ดิวเรลลี
ไม่มีใครคิดเลยว่าเจ้าชายที่เคยมีข่าวลือว่าถูกขังอยู่ในวังเล็ก ๆ
จนเสียชีวิตไปแล้วคนนั้น จะเติบโตมาได้ยอดเยี่ยมขนาดนี้
และด้วยความสามารถอันปราดเปรื่อง เขาสำเร็จการศึกษาติดอันดับ
ท็อปจากอะคาเดมีประจำอาณาจักรทั้งทางด้านพลเรือนและการทหาร จน
เข้าตาจักรพรรดิผู้เป็นบิดาอย่างองค์จักรพรรดิโยบานเนสจนได้!
ไม่ใช่แค่นั้น

เจ้าชายลำดับที่สองยังควบคุมเหล่าขุนนางที่เจ้าชายลำดับที่หนึ่งและ
จักรพรรดิเป็นผู้เป็นมารดาทุ่มเทรวบรวมไว้เป็นขุมกำลังได้อยู่หมดด้วยเสน่ห์
อันแสนร้ายกาจของเขา อีกทั้งยังโน้มน้าวสภาขุนนางให้กลายเป็นพวกของ
ตนเองได้อีกด้วย

หะหะ แค่เลือกจับเชือกให้มันตี ๆ ให้มันถูกเส้น ลอมบาร์เดียก็คง
ไม่ละเทะขนาดนี้แล้ว

“ทางนี้ขออีกแก้วค่ะ!”

ต่อให้ดื่มเหล้าหนักขนาดไหน ก็ไม่อาจดับไฟที่ลุกโชนอยู่ข้างในได้

“ถ้าตาทั้งสองข้างยังใช้การได้ก็น่าจะรู้อยู่แล้วสิ! ใครดูก็รู้ว่าเจ้าชาย
ลำดับที่สองเหมาะสมกับตำแหน่งจักรพรรดิมากกว่าเจ้าชายลำดับที่หนึ่งที่ดีแต่
หวานสน่ห์มากกว่า แถมยังยุ่งอยู่แต่กับการพนันไม่ใช่หรือไง!”

แต่พวกโง่ลอมบาร์เดียกลับไม่รู้เรื่องนั้น
 เผลอๆ คงจะไปเล่นพนันด้วยกันกับเจ้าชายลำดับที่หนึ่งมันที่หอพนัน
 นั้นแหละ

สุดท้ายเจ้าชายลำดับที่สองก็ขึ้นรับตำแหน่งรัชทายาท ผ่านไปไม่นาน
 องค์จักรพรรดิก็ล้มป่วย

ลอมบาร์เดียที่เอาแต่กระทำเรื่องเลวทรามต่อเจ้าชายลำดับที่สอง
 มาโดยตลอดเพื่อที่จะผลักดันให้เจ้าชายลำดับที่หนึ่งขึ้นเป็นรัชทายาท จึง
 โดนลมพัดสวนปะทะเข้าอย่างจัง

“เฮ้อ...ต้องกลับบ้านแล้ว”

เพราะดื่มเหล้ามากเกินไปหรือไงนะ ถึงได้รู้สึกมึนหัวขนาดนี้
 โลงอกที่ห้องเช่ารายเดือนของเธออยู่ห่างจากที่นี่ไปแค่สองบล็อกเท่านั้น
 พีเรนเทียหยิบเงินจำนวนหนึ่งวางทิ้งไว้บนโต๊ะเป็นค่าเช่า แล้วหิ้ว
 ฝั่เท้าของเธอยามออกจากร้านเหล้าโซเซเป็นรูปพินปลา

“คนเลว ไอ้พวกมีแต่กลุ้ม ไร้ศีลธรรม”

ในขณะที่กำลังดำทอและนึกถึงใบหน้าของพวกลูกพี่ลูกน้องกับพวกลุง
 ทั้งหลายที่ยังคงเด่นชัดอยู่ในหัวสมอง

ก็

เท้าข้างหนึ่งของพีเรนเทียดันพลิก ร่างกายของเธอจึงเสียการทรงตัว
 เอนไปด้านหนึ่ง เพื่อไม่ให้ล้มลงไปกองกับพื้น เธอจึงพลิกตัวกลับไปอีกด้าน
 อย่างแรง

เมื่อทรงตัวยืนได้ในที่สุด ก็ดันกลายเป็นว่าตัวเองกำลังยืนอยู่บนถนน
 สำหรับรถม้าวิ่งเสียแล้ว

และในวินาทีที่ตระหนักขึ้นมาได้

โครม!

อะไรบางอย่างกระแทกเธอจากข้างหลังอย่างรุนแรง พีเรนเทียรู้สึกได้
 ว่าร่างกายของเธอกำลังลอยหรือขึ้นกลางอากาศ และเหมือนจะได้ยินเสียงม้า
 หวีดร้องดังฮึ้จากไกลๆ

ชาติก่อนเธอเสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุทางรถยนต์ มาคราวนี้ยังจะตาย

เกิดใหม่ชาตินี้ ฉันจะเป็นเจ้าตระกูล /

เพราะอุบัติเหตุรถม้าอีก นี่มันเกินไปหน่อยไม่ใช่หรือไง

ถึงจะปนคร่ำครวญแบบนั้น แต่ร่างกายของเธอที่ลอยอยู่กลางอากาศ
ก็กำลังร่วงลงสู่พื้นตามแรงโน้มถ่วงอยู่ดี

ไม่นานหลังจากนั้นความมืดมิดก็เข้าครอบคลุมสติของเธอทั้งหมด

ทดลองอ่าน

บทที่

2

“...ท่านพ่อ?”

ภาพชายอายุยี่สิบปลาย ๆ เจ้าของเรือนผมสีน้ำตาลกำลังนั่งอ่านหนังสือปรากฏเข้าสู่ห้วงสายตา

“...ท่านพ่อ ไม่สิ...พ่อ?”

นัยน์ตาสีเขียวอ่อนเหมือนเธอคู่นี้ขยับหันมามองเธอ

“ทำไมเธอ เทีย?”

น้ำเสียงที่เธอจำได้ดีทำให้ชนลุกชันทั่วแขน

อะไรกัน นี่เรื่องจริงหรือ

จะบอกว่านี่เป็นภาพแฟลชแบ็กก่อนตาย กลืนหนังสือในห้องสมุดกับสัมผัสสรอบกายมันก็เด่นชัดมากเกินไป

พีเรนเทียกะพริบตาที่อยู่หลายครั้ง พยายามประเมินสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

เธอโดนรถม้าชนจนลอยหิวอยู่กลางอากาศ และเฝ้ารอวินาทีที่ลมหายใจจะขาดช่วงไปนั้น...ทำไมถึงได้มานั่งอยู่ในห้องสมุดของคฤหาสน์กันล่ะเนี่ย

ชั้นหนังสือทำไมถึงได้ใหญ่ขนาดนี้ แล้วโต๊ะนี้ทำไมสูงแบบนี้

“เทีย?”

นานแค่ไหนแล้วนะ ที่ใครสักคนเคยเรียกชื่อเธอด้วยความอบอุ่นแบบนี้
หยันต์ตาสีเขียวอันแสนคุ้นเคยที่มองมาด้วยความเป็นห่วงทำให้เธอรู้สึก
ร้อนที่ขอบตาราวกับน้ำตาจะไหลออกมา

ท่านพ่อยังหนุ่มเหมือนอย่างที่เธอจำได้ไม่มีผิวดำขึ้น

“เทีย เป็นอะไรหรือเปล่า”

ไม่รู้หรอกว่านี่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ แต่เธอคงต้องปลีกตัวออกไป
จากที่นี่เสียก่อน

“คือว่า ข้าขอตัวกลับห้องสักครู๋ได้มั๊ยคะ”

ท่านพ่อเอียงศีรษะด้วยความงุนงง แต่ไม่นานเขาก็ยิ้มจนตาหยีคล้ายกับ
โล่งใจ ก่อนจะยอมพยักหน้าตกลง

“เอาสิ ถ้าอย่างนั้นไปด้วยกันดีมั๊ย”

มือใหญ่ลูบหัวเธอพลางถาม

“มะ...ไม่เป็นไรค่ะ! ข้าไปคนเดียวได้ค่ะ!”

“ฮ่าๆ วันนี้กล้าหาญเป็นพิเศษเชียว งั้นก็ไปดี ๆ ละ”

“ค่ะ เต็มใจมานะคะ เพราะฉะนั้นรอข้าสักครู่นะคะ!”

พีเรนเทียรีบตะโกนออกไปแล้วเริ่มขยับเท้าออกตัววิ่งอย่างไร้สติ

ระหว่างที่วิ่งเธอก็เหลียวหลังกลับไปมองห้องสมุด มันยังคงมีสภาพ
เหมือนสมัยก่อนไม่ผิวดำขึ้น เพราะฉะนั้นก็หมายความว่ามันยังอยู่ในสภาพ
ก่อนหน้าที่เธอจะเข้ามารับตำแหน่งและเปลี่ยนแปลงทุกสิ่งอย่างมีประสิทธิภาพ
แปลก! แปลกจริง ๆ!

เสียงฝีเท้าของเธอดังตบ ๆ ก้องกังวาน ส่วนบริเวณโถงทางเดินที่
ทั้งคุ่นทั้งไม่คุ่นก็รอดต้อนรับเธออยู่

ห้องของเธออยู่ไกลมากเกินไป เธอจึงเปิดประตูบานที่อยู่ใกล้ที่สุด
ออกแล้ววิ่งเข้าไปด้านใน

ห้องกว้างมีเตียงนอนหนึ่งเตียงกับเฟอร์นิเจอร์เรียบง่ายดูแล้วคล้ายว่า
เป็นห้องที่ไม่มีเจ้าของ อาจจะเป็นห้องสำหรับแขกก็ได้ แต่ตอนนี้เรื่องนั้น
ไม่ใช่เรื่องสำคัญ

สำหรับตระกูลใหญ่อย่างลอมบาร์เดียที่ตัวคุณหาสนี่ไม่ต่างอันใดจาก

หมู่บ้านหนึ่งแล้ว ห้องว่างมีจำนวนนับไม่ถ้วนถือเป็นเรื่องปกติ

“กระจก! ไซ่แล้ว กระจก!”

โล่งอกที่สามารถมองเห็นกระจกที่ตั้งอยู่มุมห้องได้อย่างง่ายดาย

มันไม่ได้ไถลอะไรขนาดนั้นแท้ ๆ แต่น่าแปลกที่ต้องก้าวเท้าเดินอยู่หลายก้าวทีเดียว

และวินาทีที่มาหยุดยืนอยู่หน้ากระจก เธอก็สามารถรู้เหตุผลได้ว่าทำไม

“ทำไมเข้าถึงได้ตัวเล็กขนาดนี้เนี่ย!”

ขนาดตัวของเธอกินพื้นที่ไม่ถึงหนึ่งในสามของกระจกที่ผลิตขึ้นโดยปรับให้เข้ากับความสูงของผู้ใหญ่คนหนึ่งเลยด้วยซ้ำ มันเล็กมากจริง ๆ

พอลองก้มดูด้านล่าง มือทั้งสองข้างก็เล็กเหมือนใบเมเปิ้ล ห้องกลมมนสมกับเป็นเด็ก และยังมองเห็นเท้าขนาดจิ้งจอกข้างอีก

“นี่ตอนนี้อยู่ที่ขวบกันล่ะ”

ไม่สามารถถามใครได้ ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก็รีบยกขากระโปรงที่สวมอยู่เปิดขึ้นอย่างรวดเร็ว

“ตอนแปดขวบขำล้มจนได้รับบาดเจ็บหนัก!”

เธอเคยล้มเข้ากระแทกหินอย่างแรงตอนเล่นอยู่ในสวน รอยแผลใหญ่มากขนาดยังเหลือให้เห็นบนร่างกายของเธอที่อายุสี่สิบห้าปี

“ไม่มี ไม่มีรอยแผล”

หัวเข่าเนียนโล่งไร้ซึ่งรอยแผลใดๆ

“ถ้าอย่างนั้นก็หมายความว่ายังไม่แปดขวบ...”

พีเรนเทียหันกลับไปมองกระจกอีกครั้ง ภาพของเธอยามเป็นเด็กก็ยังคงเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

แค่ลืมน่าขำมาอีกครั้งหลังจากเกิดอุบัติเหตุแล้วไม่มีบาดแผลบนร่างกายเลยสักแผลก็น่าตกใจมากพอแล้ว แต่นี่ลืมน่าขำมาแล้วด้นย้อนกลับมาในอดีตเนี่ยนะ

ถึงแม้เธอจะเคยมีประสบการณ์ตายแล้วเกิดใหม่ก็เถอะ แต่เรื่องนี้จะให้ยอมรับมันไม่ง่ายเลย

การย้อนกลับมาในอดีตแบบนี้ นี่เป็นครั้งแรก

ขาของเธอสั้นระริกจนต้องทรุดกายนั่งลงบนเตียงที่อยู่ด้านข้าง แต่เพราะตัวเล็กเกินไปทำให้เรื่องนี้ก็ไม่ใช่ง่าย ส่วนสูงที่เตี้ยเกินไปนี้ ทำให้เธอมองเห็นทัศนียภาพของลอมบาร์เดียนอกหน้าต่างแทบไม่เห็นด้วยซ้ำ

“ย้อนกลับมาอดีตจริง ๆ ลินะ”

เธอพูดเพิ่มพำขณะเหม่อมองต้นไม้เขียวชอุ่มขนาดใหญ่ที่เติบโตสูงเด่นอยู่ในสวน

มันคือต้นไม้ที่ถูกตัดทิ้งหลังจากเบเจอร์ผู้เป็นลุงของเธอขึ้นเป็นเจ้าตระกูล ถึงจะบอกว่าทำลงไปเพื่อให้พื้นที่มันดูโล่งมากขึ้นก็เถอะ แต่ที่จริงก็แค่ทำลงไปเพราะไม่อยากให้เห็นต้นไม้ที่ทำนุบำรุงแทนเท่านั้นต่างหาก

ทว่าหลังจากความจริงถูกเปิดเผยออกมาว่าต้นไม้ นั่นเป็นต้นไม้ที่ปฐมกษัตริย์พระราชทานให้ตระกูลเพื่อแสดงความยินดีในการก่อตั้งคุณาสน์เลยทำให้พวกเขาต้องพบกับปัญหาใหญ่พอตัว

ในฐานะบุตรชายคนโต ทั้งยังเป็นเจ้าตระกูล แต่คนแบบนี้กลับไม่ได้รู้จักต้นไม้ที่มีความหมายสำคัญต่อตระกูลเสียได้

“เจ้าโง่เบเจอร์”

ไม่รู้ว่าคุณานปู่คิดอะไรอยู่กันแน่ แต่เบเจอร์ไม่ใช่คนที่เหมาะสมจะเป็นเจ้าตระกูลอย่างแน่นอน

และถึงจะพูดเช่นนั้น ลุงรองอย่างลอเรนซ์เองก็ขาดคุณสมบัติเช่นกัน อาจกล่าวได้ว่าเบเจอร์เป็นพวกใจแคบและเห็นแก่ตัว ส่วนน้องชายอย่างลอเรนซ์ก็เป็นแค่สุนัขรับใช้ผู้จงรักภักดีที่ทำตามคำสั่งทุกอย่างที่พี่ชายของตนสั่งเท่านั้น

คนที่พอจะเป็นต้นกล้าแตกหน่อได้ก็มีแค่แคลอฮันพ่อของเธอ ถึงท่านจะเป็นคนคิดเยอะเกินไปและร่างกายก็อ่อนแอ แต่ท่านก็ยังเป็นนักวิชาการมากความสามารถที่ทางอะคาเดมี่ต้องการไม่ใช่หรือ แต่ท่านพ่อจากไปเร็วเกินไป ท่านปู่ก็เลยไม่มีตัวเลือกอื่น เตี่ยวนะ

“ช่วยชีวิต...ท่านพ่อได้?”

ท่านพ่อจากไปด้วยโรคร้ายก่อนหน้าวันเกิดอายุครบสิบเอ็ดขวบของเธอ เพียงไม่นาน ช่วงเวลานั้นยังไม่มียารักษา ทำให้เธอไม่อาจทำอะไรได้เลย ได้แต่ยอมปล่อยให้ท่านจากไป หลังจากนั้นไม่กี่ปี พี่เรนเทียจำได้อย่างแม่นยำว่าเคยได้ยินข่าวว่าหมอคนหนึ่งผลิทยาารักษาขึ้นมาได้

“ข้าช่วยชีวิตท่านพ่อได้!”

ร่างกายเล็ก ๆ ของเด็กหญิงสิ้นเทาด้วยความดีใจ นัยน์ตาร้อนผ่าว หยาดน้ำตาไหลรินออกมาหยดลงจากดวงตา ครั้งนี้เธอไม่ต้องเสียท่านพ่อไปอีกแล้ว เธอสามารถช่วยท่านได้แล้ว

เธอไม่ต้องเฝ้ามองท่านพ่อทรมานจนจากไปทั้ง ๆ ที่ยังหนุ่มยังแน่น

มันอาจจะเป็นเรื่องที่น่าเหลือเชื่อ แต่เธอที่ย้อนกลับมาอดีตสามารถทำได้แน่นอน

และทันใดนั้นพี่เรนเทียก็ตระหนักขึ้นมาได้อีกอย่างพร้อมกัน

“ถ้าอย่างนั้น ข้าก็สามารถรักษาลอมบาร์เดียได้ด้วยหรือเปล่า”

เธอลุกขึ้นพรวดจากที่นั่ง เดินเข้าไปหยุดอยู่ข้างหน้าต่าง

จากปีกคฤหาสน์ฝั่งตะวันตก เมื่อมองออกไปก็จะเห็นทัศนียภาพของคฤหาสน์หลักขนาดใหญ่จำนวนสี่ชั้นของตระกูล กับตึกหลายตึกที่ห้อมล้อมอยู่รอบด้าน

เธอมองเห็นแขกหรือที่แวะมาเยี่ยมเยียนคฤหาสน์กับเข้ารับใช้ และเหล่าลูกจ้างที่ทำงานเพื่อลอมบาร์เดีย

แต่ภาพทั้งหมดนี้จะไม่เกิดขึ้นอีกต่อไปในอนาคตข้างหน้า

พี่เรนเทียยังจำภาพของคฤหาสน์ที่ถูกทิ้งร้าง และเหล่าพลทหารราชวงศ์คล่องแคล่วแจปดล็อกได้เด่นชัดราวกับมันเพิ่งเกิดขึ้นตรงหน้า

“ก่อนอื่นต้องขัดขวางไม่ให้เบเจอร์กลายเป็นเจ้าตระกูลสินะ”

สมัยนั้นที่เลือกข้างเจ้าชายลำดับที่หนึ่งก็เป็นการตัดสินใจของเจ้านั้น ในฐานะเจ้าตระกูลคนถัดไป

จักรพรรดินีของอาณาจักร...ราวนี้ อังเกนัส มารดาของเจ้าชายลำดับที่หนึ่ง เป็นลูกพี่ลูกน้องกับเซิร์ลป่าสะใภ้ใหญ่ของเธอ หรืออีกแง่หนึ่งก็คือภริยาของเบเจอร์

ในเมื่อมีความสัมพันธ์กันเช่นนั้น ย่อมช่วยไม่ได้ที่จะทำให้อีกฝ่าย แต่ถึงยังไงนั้นก็เป็นที่ตำแหน่งของรัชทายาทองค์ถัดไป

ต้นกล้าที่สามารถแบกรับหน้าที่และอำนาจอันยิ่งใหญ่ขนาดนั้นได้ ย่อมไม่ใช่เจ้าชายลำดับที่หนึ่ง สุดท้ายจักรพรรดิโยบานเองก็ไม่ใช่เจ้าเหนือหัวที่โง่เขลาเสียทีเดียว

คนที่ไม่อาจคาดเดาความคิดขององค์จักรพรรดิออก และเลือกที่จะให้การสนับสนุนเจ้าชายลำดับที่หนึ่งก็คือเบเจอร์นั่นเอง

ถ้าหากไม่ประกาศเลือกข้างอย่างเป็นทางการแบบนี้ล่ะก็

ไม่สิ ถ้าหากไม่รอดตไปชมชู้ ทั้งยังกลั่นแกล้งเจ้าชายลำดับที่สองแล้วล่ะก็!

ลอมบาร์เดียก็คงจะอยู่รอดปลอดภัย

เธอคิดอยู่เหมือนกันว่า หรือจะลองเกลี้ยกล่อมเบเจอร์ดูสักครั้ง แต่เพียงไม่นานก็รู้ว่ามันไม่มีประโยชน์อะไร

หากยังเป็นคนที่ใครสักคนพอจะเกลี้ยกล่อมให้เปลี่ยนความคิดได้ ก็คงไม่เกิดเหตุการณ์พวกนั้นขึ้นหรอก

ถ้าอย่างนั้นก็ต้องมีใครขึ้นเป็นเจ้าตระกูลแทน

“ข้าคงจะมอบตระกูลนี้ให้แก่เจ้าไปแล้ว...”

พีเรนเทียนึกถึงประโยคที่ท่านปู่เคยถอนหายใจพูดจนติดเป็นนิสัยขึ้นมา

“ข้า...ลองเป็นดูดีมัยนะ”

ถึงแม้จะหัวเราะเยาะตัวเอง แต่มันก็ไม่ใช่คำพูดลอยๆ อย่างการคว่ำลมคว่ำเมฆเสียทีเดียว

ตลอดระยะเวลาที่แบกรับงานของตระกูล และคอยช่วยเหลือท่านปู่อย่างเต็มตัวเนื่องจากเบเจอร์ทำให้เธอต้องพยายามทำงานอย่างหนักจนประสบความสำเร็จในหลายๆ เรื่อง ทำให้ไม่ใช่แค่ครั้งสองครั้งที่เธอเคยคิดว่าสู้ให้เธอเป็นเจ้าตระกูลเสียยังจะดีกว่า

ที่จริงแล้วไม่ว่าเธอจะทำอะไรก็ยังดีกว่าปล่อยให้ลูกใหญ่เป็นคนทำอยู่ที่นั่นแหละ

“อย่างน้อยข้าก็คงไม่ก่อเรื่องผิดพลาดกับเจ้าชายลำดับที่สองแบบนั้น ถ้าเช่นนั้นตระกูลของเราก็คงจะปลอดภัย เห็นชัด ๆ อยู่แล้วว่าเจ้าชายลำดับที่สองจะต้องได้เป็นรัชทายาท...”

ถ้าอย่างนั้นเลือกข้างเจ้าชายลำดับที่สองแต่แรกเลยเป็นไง

หากสานสัมพันธ์เอาไว้ ก็น่าจะเป็นประโยชน์ต่อลอมบาร์เดียไม่ใช่เหรอ ไม่ใช่แค่นั้น สำหรับเธออย่างน้อยก็จำเรื่องที่จะเกิดขึ้นทั้งหลายแหล่ในอนาคตอีกยี่สิบปีข้างหน้าได้อีกด้วย หากใช้ความรู้ที่เธอมีให้เป็นประโยชน์แล้วละก็ เธอสามารถทำให้ลอมบาร์เดียร่ำรวยและทรงอำนาจได้มากกว่านี้

เธอจะปกป้องลอมบาร์เดียที่เธอรักด้วยมือของตัวเอง

“ลองดูกันสักตั้ง”

หากปล่อยทิ้งไว้แบบนี้ ตระกูลคงได้พังไม่เป็นท่า

ตระกูลที่เคยบริหารบ้านเมืองมาตลอดหลายร้อยปี กลับถูกซูดรากอนโค่นจนไม่เหลือเศษซากอย่างน่าทุเรศ

เธอไม่สามารถทนดูให้ลอมบาร์เดียต้องตกอยู่ในสภาพเช่นนั้นได้

“ข้าจะเป็นเจ้าตระกูล”

ไม่อย่างนั้นก็ให้ท่านพ่อขึ้นรับช่วงต่อจากท่านปู่ก็ยังดี

ขอแค่ไม่ตกอยู่ในมือของบุตรคนโตอย่างเบเจอร์ หรือบุตรคนรองอย่างลอเรนซ์ก็พอ

“ถ้าฉันก่อนอื่น...”

เธอนิ่งพุบลงไปบนเตียงอีกครั้ง ก่อนจะเรียบเรียงความคิดของตัวเองให้ดี

“ท่านแคลอฮันถูกท่านเจ้าตระกูลเรียกตัวไปพบที่ห้องทำงานครับ คุณหนู”

พอกลับมาที่ห้องสมุด ตำแหน่งที่ท่านพ่อเคยนั่งอยู่ก็ถูกเก็บกวาดเป็นระเบียบเรียบร้อย บรรณารักษ์บอกกับเธอเช่นนั้น

บรรณารักษ์ชราผู้มีผมสีขาวยาว โบริซูล

ที่เธอเริ่มทำงานที่ห้องสมุดแห่งนี้ ก็เริ่มขึ้นหลังจากโบริซูลลาออกเพราะอาการเจ็บป่วย

เดิมทีเขาเป็นศาสตราจารย์ชื่อดังของอะคาเดมี แต่ได้ยื่นว่าหลังลงจากตำแหน่งก็เข้ามาทำงานอยู่ที่ลอมบาร์เดียแห่งนี้แทน

“ท่านปู่บรรณารักษ์”

หากเป็นเธอตามอายุจริง นี่ถือว่าเป็นการพูดจาที่ไร้มารยาทต่อโบรซูล ผู้เคยเป็นศาสตราจารย์อยู่ช่วงหนึ่งเป็นอย่างมาก แต่ก็นะ

ตอนนี้เธอเป็นแค่เด็กนี่นา

“ขอยืมหนังสือสักเล่มนะคะ”

“ต้องการหนังสือแบบไหนหรือครับ”

พอเธอพูดชื่อหนังสือออกไป โบรซูลก็ตกตะลึง

“หรือว่าท่านแคลอฮันไคว้วานมาหรือครับ”

“เปล่าค่ะ ข้าจะอ่านเอง”

เข้าใจได้ว่าทำไมโบรซูลถึงได้ตกใจขนาดนั้น แต่เธอก็ไม่คิดจะหลบสายตาที่จ้องตรงมา ทั้งยังรอคอยด้วยความมุ่งมั่น

หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือเล่มที่เธออยากอ่านมากที่สุดก่อนจะโดนรณฆาต แต่เพราะมันเป็นหนังสือที่แพงและล้ำค่ามาก ทำให้สุดท้ายก็หาอ่านไม่ได้

ไม่นานหลังจากนั้นเธอก็เหินบหนังสือเล่มหนาไว้ที่สี่ข้าง แล้วเดินออกมาจากห้องสมุด

“ฉันไปอ่านหนังสือรอแถวๆ ห้องทำงานก็แล้วกัน”

เมื่อครูลองถามดูแล้ว เห็นว่าวันนี้เป็นวันที่สามของสัปดาห์

ทุกวันที่สามของสัปดาห์ เป็นธรรมเนียมของท่านปู่ที่จะเรียกบุตรชายทั้งสามคนกับบุตรสาวอีกหนึ่งมาร่วมประชุมหารือกันอย่างเรียบง่าย ซึ่งเวลาจะแตกต่างกันไปในแต่ละครั้ง ทำให้ท่านพ่อกับพวกพี่น้องต้องรอท่านปู่เรียกตัวอยู่ที่คฤหาสน์ตลอดทั้งวัน แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่มีใครคิดบ่นอะไร

เพราะในตระกูลลอมบาร์เดียแห่งนี้ อำนาจของท่านปู่ถือเป็นสิทธิ์ขาด พี่เรนเทียบเดินเตาะเตาะไปเรื่อยตามลำพัง หากพ้นออกมาจากตัวอาคารหลักก็จะเดินเชื่อมต่อไปจนถึงโถงทางเดินหน้าห้องทำงานได้

มันเป็นสถานที่ที่เธอแวะเวียนไปบ่อยที่สุดราวกับเป็นห้องของตัวเอง

ในตอนที่ย่อยช่วยงานของท่านปู่แท้ ๆ แต่เป็นเพราะได้มองผ่านมุมมอง
ของเด็กตัวเล็ก ๆ หรือเปล่านะ มันถึงได้มีอะไรบางอย่างดูแตกต่างออกไป

เธออยากจะได้เดินสำรวจดูภายในคฤหาสน์หลักให้ทั่วอีกนิด แต่ก็ต้อง
ยืนฟังหน้าต่างหยุดพัก

ระยะทางจากหอสมุดมาถึงที่นี่ สำหรับขาสั้นป้อมของเธอในตอน
นี้เป็นระยะทางที่ไกลมากเอาเรื่อง อีกอย่าง ร่างกายของเด็กตัวเล็ก ๆ
ก็อ่อนแอมากเสียจนรู้สึกได้เลยว่าแค่แบ็บเดียวก็เหนื่อยแล้ว

และในตอนที่ยืนเหนื่อยจนคิดขึ้นมาได้ว่าอีกเดี๋ยวสงสัยเธออาจจะต้อง
นอนกลางวันด้วยหรือเปล่า เธอก็ได้ยินเสียงหยิ่งยโสของเด็กคนหนึ่งเอ่ย
เรียกเธอเอาไว้

“เฮ้ ยายเลือดผสม”

ทดลองอ่าน

บทที่

3

“หื!”

เสียงหัวเราะดังหลุดออกมาโดยไม่มีเวลาให้กลั้นมันเอาไว้ คนที่เรียกเธอคือบุตรชายของเบเจอร์ เขามีชื่อว่าเบเลซึก เขาไม่มีส่วนไหนคล้ายกับมารดาอย่างเซรัลเลยแม้แต่ส่วนเดียว ชายหนุ่มผู้มีผมและนัยน์ตาสีน้ำตาล หน้าตาถอดแบบเบเจอร์ราวกับคัดลอกมาจากพิมพ์เดียวกัน เป็นใบหน้าตาขดคันที่ดูชั่วร้าย แต่เพราะเป็นหลานชาย คนโตของลอมบาร์เดีย จึงเป็นเหตุผลหลักๆ ที่ดึงดูดผู้หญิงเข้าหาอย่างไม่ขาดสาย

“อะฮ่าฮ่า!”

ทว่าคนที่อยู่ตรงหน้าเธอในตอนนั้นก็เพียงแค่อะเด็กผู้ชายอายุราวสิบขวบเท่านั้น

เบเลซึกทำแต่เรื่องสกปรกจนเธอต้องคอยตามเก็บกวาด เขาเป็นผู้ชายที่ทำให้เธอต้องกัดฟันแน่นข่มความโกรธเคืองทุกครั้งที่พบหน้า แต่เบเลซึกในวัยเด็กกลับมีรูปร่างหน้าตาที่น่ารักพอควร

“หัวเราะช้าอย่างนั้นหรือ!”

ถึงแม้ไอ้นิสัยหัวร่อนนั้นจะไม่ได้น่ารักเลยแม้แต่นิดเดียวก็เถอะ แต่ถึงยังไงเธอก็เป็นฝ่ายหัวเราะเขาก่อน เพราะฉะนั้นก็เป็นเรื่อง

ธรรมดาที่อีกฝ่ายจะอารมณ์เสีย พอตั้งใจว่าจะเอ่ยขอโทษออกไป คำพูด
หยาบคายของอีกฝ่ายก็ดังออกมาไม่หยุดตั้งแต่เมื่อครู่ที่แล้ว

“นั่นเลือดผสมโลโครก เจ้ากล้าหัวเราะเยาะใครหา!”

“เลือดผสม?”

พีเรนเทียเริ่มนึกออกได้ราง ๆ ทีละน้อย

คำที่เบเลซักรวมถึงลูกพี่ลูกน้องคนอื่น ๆ เรียกเธออย่างเหยียดหยาม
แค่เพราะแม่ของเธอเป็นสามัญชน

“พี ดูเหมือนว่ายายเลือดผสมมันจะโกรธแล้วละ”

เสียงที่เต็มไปด้วยคำช่วยเบเลซักรทำให้เธอหันไปมอง จึงได้เห็นว่
ข้างเขามีอาสทลีสลู บุตรชายคนโตของลุงรองอยู่ด้วย

หากเบเลซักรทำให้เธอต้องคอยปวดหัวกับเรื่องการใช้ความรุนแรงและ
ชีวิตส่วนตัวที่เละเทาะแล้วละก็ อาสทลีสลูก็เป็นพวกซื่อร้ายกัดกินสมอง
ที่ลุ่มหลงอยู่กับการพนัน

ไอ้โง่กล้ำมโต สิ่งมีชีวิตเซลล์เดียวที่แค่มองปราดเดียวก็รู้ไส้รู้พุง
เป็นเพียงแค່เหยื่อที่ติดต่อกับเจ้าของบ่อนการพนันเท่านั้น สุดท้ายคนคนนี้
ก็เกือบถูกท่านปู่ขับไล่ออกจากตระกูล ก่อนจะย้ายเข้าไปเป็นอัศวินฝึกหัด
ในกองกำลังอัศวินประจำตระกูลลอมบาร์เดียในวัยที่ช้าเกินกว่าคนอื่นมาก

เพราะหนี้สินการพนันของอาสทลีสลูทำให้ที่ดินหลายผืนปลิวหลุดลอยไป
ใช้แล้ว สองคนนี่มักจะตัวติดกัน คอยกลั่นแกล้งเธอเสมอ

“โมโหแล้วจะทำไม่”

“คงจะร้องไห้จนฉี่ราดอีกแล้วละสิ”

สมัยนั้นเธอเคยกลัวสองคนนี่มากจริง ๆ

ถึงจะบอกว่ามันเป็นแค่การหยอกล้อกันเล่นของเด็ก ๆ แต่การ
กลั่นแกล้งของพวกเขามันรุนแรงและโหดร้ายมากเกินไป

เดิมทีก็มีคำกล่าวที่ว่าพวกเด็ก ๆ มักจะแกล้งกันรุนแรงกว่าอยู่แล้ว
ตัวเธอในตอนนั้นทั้งยังเด็ก ทั้งยังไม่มีกำลังที่จะรับมืออย่างกล้าหาญกับ
ความไม่เป็นมิตรพวกนั้น เพราะฉะนั้นเวลาที่ต้องเจอสองคนนี่แบบนี้ เธอ
ก็จะวิ่งหนีไป หรือไม่ก็ได้แต่ยืนตัวสันขาแข็งจนวิ่งไม่ออก ได้แต่ภาวนา

ให้เรื่องทั้งหมดมันจบลงไวๆ

บางครั้งอาจจะจบลงแค่การล้อเลียนและพูดจาแตกตันทันเท่านั้น แต่
ถ้าหากเป็นวันที่เบลซ็กอารมณ์ไม่ดีแล้วละก็ วันนั้นเธอก็จะเต็มไปด้วย
บาดแผลฟกช้ำเต็มตัว

ถ้าหากท่านพ่อโมโหเพราะเรื่องนั้น เบเจอร์กับลอเรนซ์ก็จะตำหนิ
บอกว่า มันเป็นขั้นตอนการเติบโตของพวกเขาเด็กๆ จะทำให้มันเป็นเรื่องใหญ่
ทำไม

“ฮูว์”

แต่เธอก็ยังพยายามที่จะควบคุมอารมณ์โกรธให้สงบลงแล้วถาม
ออกไป

“เบลซ็ก ตอนนี้อายุเท่าไร”

“หา?”

เบลซ็กมองเธอที่ถามคำถามไม่มีปี่มีขลุ่ยออกมาด้วยสีหน้าประหลาด

“ถามว่าอายุเท่าไร”

เดิมทีอยากจะทำเสียงให้ดูดูต้นและน่ากลัวมากกว่านี้อีกหน่อย แต่
เพราะอยู่ในร่างเด็ก การจะกดเสียงต่ำลงมีขีดจำกัดอยู่บ้าง

“หรือไม่รู้กระทั่งเรื่องนั้น?”

พอเธอพูดยั่วทำราวกับเมินเฉย เบลซ็กก็ตอบกลับมาด้วยความโมโห

“เจ้าเจ็ดขวบไม่ใช่หรือไง! ข้ารู้หรอกนะ!”

โอ้โฮ งั้นนี่เธอก็อายุเจ็ดขวบสินะ

“ใช่ ข้าเจ็ดขวบ และเจ้าก็สิบ ส่วนออสทัลลือก็แปดใช่มั๊ย”

พวกเขาอายุห่างกับเธอประมาณสามกับหนึ่งปี เธอจึงพอจะคำนวณ
อายุของทั้งสองคนได้

“ตอนนี้ก็โตขึ้นพอสมควรแล้ว คิดจะทำตัวเป็นเด็กอยู่อย่างนี้ไปจนถึง
เมื่อไหร่กัน”

ปกติพวกเขาเด็กๆ มักจะเอาแต่คิดว่าตัวเองโตมากพอแล้ว

“จะเอาแต่ล้อลูกพี่ลูกน้องว่าเลือดผสมแบบนี้้อยู่เรื่อยไม่ได้สิ”

เธอตั้งใจว่าจะพยายามโน้มน้าวพวกเขาทั้งสองคนดี ๆ

พวกเขาจะไปรู้อะไร ถึงได้ทำตัวแบบนี้ ทั้งหมดมันเป็นความผิดของพวกผู้ใหญ่ทั้งนั้น

แต่พลังของเบเลซก็กลับมุ่งร้ายขึ้นมา

“ลูกพี่ลูกน้อง? เด็กรึ?”

ดูเหมือนจะมีเรื่องอารมณ์เสียมาจากที่ไหนอยู่ก่อนหน้าแล้ว แสดงว่าที่มาหาเรื่องนี้ก็เพราะต้องการที่ระบายความโกรธตั้งแต่แรกแล้วสินะ

เบเลซก็หอบหายใจด้วยความโกรธพลางเดินเข้ามาใกล้ เขาจ้องเธอด้วยสายตาข่มขู่

“ทำอะไรไปแล้ว”

จากนั้นเด็กชายก็ยกมือข้างหนึ่งขึ้นสูง

แต่ไม่รู้ทำไมถึงได้ไม่ตกลงมา คล้ายกับว่ากำลังรออยู่ครู่หนึ่ง อีกฝ่ายคงรอคอยที่จะเห็นท่าทางหวาดกลัวจนตัวสั่นของเธอ แต่พอไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองตามที่ต้องการ คนที่เป็นฝ่ายตื่นตระหนกจึงเป็นเบเลซกับออสทอลล์อิแทน

และความอับอายนั้นก็แสดงออกมาในรูปแบบของการกระทำที่หยาบคายใส่เธอ

“โห้ย!”

มือข้างที่ชูขึ้นสูงเปลี่ยนมาเป็นกระชากผมเธออย่างรุนแรง ก่อนจะผลักเธอด้วยแรงทั้งหมดที่มี

ด้วยแรงนั้นทำให้เธอล้มจนหัวเข้ากระแทก หนึ่งศีรษะก็แสบริ้วออกไปหมด

พอเงยหน้าขึ้นมาถึงได้เห็นว่ามีมือของเบเลซก็มีเส้นผมสีน้ำตาลของเธอที่ถูกเขาดึงออกไปอยู่หลายเส้น

“ฮ่าๆ! สภาพดูดีนะ!”

ใบหน้าของคนที่ยืนหัวเราะเยาะเธอนั้นช่างเหมือนกับใบหน้านายมที่สั่งงานเธอราวกับเป็นข้ารับใช้ หลังจากที่บังเอิญพบหน้าตอนเขาโมโหออกมาจากห้องทำงานของท่านปู่เหลือเกิน

ความรู้สึกที่สงบลงเพราะเห็นว่าเป็นแค่เด็กเริ่มพลุ่งพล่านขึ้นมาด้วย

ความโกรธ

“เป็นแค่เลือดผสมชั้นต่ำ กล้าดียังไงมาสั่งสอนข้า” เบเลซึกพูดขณะ
ผลักศีรษะของเธอที่ล้มกองอยู่บนพื้น

“คิดว่าแค่ใช้นามสกุลเดียวกัน แล้วเจ้าจะเป็นเหมือนพวกเราสินะ”

อาสทลลือเองก็กำลังหัวเราะเยาะอย่างน่ารังเกียจอยู่ข้างหลัง

“เจ้าไม่ใช่ลอมบาร์เดีย เพราะฉะนั้นรีบไสหัวกลับไปเขตสามัญชน
ได้แล้ว ยายเลือดผสม”

“บอกแล้วไงว่าอย่า”

“อะไร”

“ข้าบอกแล้วไงว่าอย่าเรียกข้าว่าเลือดผสม”

เธอยกเท้าข้างหนึ่งขึ้นถีบเข้าที่หน้าแข้งของเบเลซึกทั้ง ๆ ที่ยังนั่งอยู่
บนพื้น

แม้มันจะไม่ได้แรงอะไรขนาดนั้นหรอก แต่หน้าแข้งเป็นตำแหน่งที่แค
กระทบนิดเดียวก็เจ็บง่ายอยู่แล้ว

“อ้า!”

เบเลซึกกรี๊ดร้องเสียงดังลั่น ก่อนจะล้มขาพับถอยไปข้างหลัง ปวดร้า
วไปทั้งขาจนต้องกลิ้งอยู่บนพื้น

ส่วนเธอก็หยิบหนังสือที่หล่นอยู่ข้างตัวแล้วลุกขึ้นยืน

“หนะ...หน้อย!”

รู้สึกได้ว่าอาสทลลือที่ผงะถอยไปด้านข้างด้วยความตกใจ ก้าวเท้า
พยายามจะเข้าไปช่วย เธอจึงหันไปมองทางด้านนั้นโดยไม่พูดอะไร สายตา
จับจ้องอยู่ที่อาสทลลือ เพียงแค่นั้นอาสทลลือผู้แสนซี้ซาลาก็หวาดกลัว
เสียจนหยุดชะงักพิงเท้า

ส่วนเธอที่จ้องเขม็งอยู่นั้นตั้งใจจะบอกให้อีกฝ่ายรู้ว่าจงยืนอยู่
ตรงนั้นอย่างว่าง่ายเสีย จากนั้นก็ถือหนังสือเดินเข้าไปใกล้เบเลซึกที่ยังคงกลิ้ง
อยู่บนพื้น

“ไอ้สุนัขไร้มารยาท”

ไม่ใช่คำพูดที่ผิดนัก

นิสัยของเขาไม่ได้ต่างอะไรจากเบเจอร์ผู้เป็นพ่อเลยสักนิด เพราะมันเป็นพวกซี้ซลาด เอาแต่หลบอยู่หลังคนอื่นและเป็นพวกคนเลวที่เธอมักสาปแช่งลูกชายของเจ้านั่นอย่างเบเลซึกหรือไอ้สุนัขเวรตะไลนี่บ่อยจนเหมือนกินของว่างหลังอาหาร

สุนัขนะถูกแล้ว

ลูกสุนัขเพิ่งลืมตาเกิดขึ้นมาบนโลก ลูกสุนัขที่ไม่รู้จักว่าอะไรที่มันสมควรจะหวาดกลัว

นิสัยเสียๆ ของเจ้า ข้าจะเป็นคนตัดให้เอง

“จะ...เจ้า ยายบ้า!”

ขนาดเจ็บจนตกใจขนาดนั้น ปากก็ยังใช้งานได้จนพูดพลาไม่หยุด ท่าทางโดนตีอีกก็คงจะไม่เป็นอะไรสินะ

เธอเริ่มใช้หนังสือเล่มที่ถืออยู่ฟาดลงบนไหล่กับแขนของเบเลซึก

มันเป็นหนังสือที่ค่อนข้างหนาพอควร ก็น่าจะใช้บอยู่หรือ

“อ้าก! อ้ากกก!”

“เอาแต่เรียกว่าเลือดผสม! เลือดผสม! เจ้าก็น่าจะเตรียมใจโดนเลือดผสมที่โกรธดีบ้างสิ!”

“อะ...อาสทลลือ! เจ้ามัวทำอะไรอยู่! อ้าก! เอาเจ้าคนชั้นต่ำนี้ออกไป! อ้ากกก!”

เบเลซึกกริรร้องเรียกอาสทลลืออย่างสิ้นหวัง แต่เด็กที่โตแต่ตัว ส่วนความกล้ามีเพียงน้อยนิดก็ทำได้แค่ยืนตัวสั่นเทาไม่หยุดเท่านั้น

ช่วยไม่ได้ อยากรู้ก็เป็นแค่เด็กที่อายุแค่แปดขวบนี่ละ

“เจ้า! เพราะเจ้า! ข้าต้องลำบากมากแค่ไหน! เจ้ารู้มั๊ย!”

เมินเฉยมือที่พยายามผลักไล่ เธอเอาแต่ตีเบเลซึกด้วยหนังสือไม่ยอมหยุด

“แฮก! แฮก!”

ขนาดแหว่งแขนตีแค่ไม่กี่ครั้ง ร่างเด็กตัวเล็ก ๆ นี้ก็หอบหายใจแฮกแขนหมดเรี่ยวหมดแรงเสียแล้ว

ถ้าเบเลซึกยังคงขัดขืนต่ออีก เธอคงได้โดนขาผลักออกมาแน่ แต่

โล่งอกที่เธอยังปลอดภัยดี

แต่เจ้าเด็กนี่เริ่มร้องไห้แล้ว

“ฮือ! แง ช่วยด้วย!”

เสียงร้องดังลั่นเสียงจนทำเอาหูรึงจืดไปหมด

และในตอนนั้นเอง ประตูห้องทำงานก็ถูกเปิดออกพรวด พร้อมกับเสียงคำรามด้วยความโกรธ

“อะอะอะไกรัน!”

ผมชาวโพลนที่ถูกหิวจัดทรงอย่างเป็นระเบียบกับเครายาวราวกับแผงคอราชสีห์ ช่วยวัยกลางคนที่ให้ความรู้สึกยิ่งใหญ่

“หะ...ท่านปู่”

คนที่กำลังมองเบเลซึกซึ่งนอนอยู่บนพื้นกับเธอที่ใช้หนังสือตืออยู่เหนือกายเด็กนี้ด้วยสายตาขุ่นมัวก็คือท่านปู่ หรือเจ้าตระกูลลอมบาร์เดีย รูลลักลอมบาร์เดีย

“เบเลซึก!”

เบเจอร์วิ่งออกมาจากห้องทำงาน เรียกชื่อบุตรชายของตนดังลั่นราวกับเสียงกรีดร้อง ก่อนจะวิ่งเข้ามาผลัดเธอกระเด็น

“ฮือ!”

มันเป็นแรงที่รุนแรงจนเทียบเท่ากับที่ถูกเบเลซึกผลักเมื่อครั้งไม่ติดหนังสือกระเด็นตกไปไกล กระตุกข้อมือกับฝ่ามือที่กุมศีรษะเอาไว้เพื่อกันไม่ให้กระแทกจนหัวแตกปวดร้าวไปหมด

“เทีย?”

และตอนนั้นเองที่เธอได้ยินเสียงนำยินดี

ท่านพ่อตามหลังออกมาจากห้องทำงาน ท่านมองเธอด้วยความตกใจก่อนจะเข้ามาใกล้

“ตายแล้ว! เทีย แพลนี่!”

บางทีสภาพของเธอในตอนนี้น่าจะเลอะเทอะดู

เบเลซึกเอาแต่ร้องไห้ มองจากสภาพภายนอกแล้วอาการเธอหนักหนากว่าเขามาก แต่เสียงร้องไห้ของเบเลซึกที่อยู่ด้านข้างกลับดังมากเสียงจนนึกว่า

มีส่วนไหนแตกหัก

“เจ้า! ขอโทษลูกชายข้าเดี๋ยวนี้!”

ไม่คิดจะลองฟังเรื่องทั้งหมดก่อนด้วยซ้ำ แต่กลับสั่งให้เธอเป็นฝ่ายขอโทษซะก่อน

เธอไม่อยากจะมองใบหน้าที่หอบแฮกด้วยความโกรธจนหยันตาลูกไซนเป็นไฟ จึงหันหน้าหนีดังซวบ

“ยะ...ยายเด็กโง่หัง!”

เบเจอร์ยื่นมือออกมาตั้งใจจะทำอะไรกับเธอเสียเดี๋ยวนั้น

“ท่านพี่!”

ท่านพ่อกอดเธอเอาไว้ รู้สึกได้ว่าเขาต้องการจะปกป้องเธอ แต่ตอนที่เห็นหยันตาของเบเจอร์กลอกไปมามันดูเหมือนว่าเขาสามารถลงไม้ลงมือตบตีท่านพ่อได้เหมือนกัน

“หยุด!”

สถานการณ์ที่กำลังเดือดปะทุกลับหยุดลงด้วยเสียงตะโกนจากความโมโหของท่านปู่

เบเจอร์ยังคงจุนเฉียวอยู่เหมือนเคย ทว่าก็ไม่ได้พูดอะไรออกมาอีก มีเพียงแค่สายตาเท่านั้นที่มองเธอราวกับจะฆ่ากันให้ตาย

โถงทางเดินเงียบสนิท มีเพียงเสียงร้องไห้สะอึกสะอื้นของเบเลซท์ที่ตั้งขึ้นเป็นระยะเท่านั้น

ส่วนเธอน่ะเหรอ เธอก็แค่หลุบตามองต่ำอยู่ในอ้อมกอดของท่านพ่อเงียบ ๆ

ถ้าให้พูดตรง ๆ ก็คือรู้สึกขายหน้าซะมัด

ทั้ง ๆ ที่ต้องมอบความประทับใจแรกเห็นที่ดิงามให้แก่ท่านปู่แท้ ๆ แต่นั่นต้องให้ท่านเห็นภาพตะลุมบอนตั้งแต่แรกที่ได้พบหน้าเสียได้

แถมคู่กรณียังเป็นไอ้โง่เบเลซท์อีกด้วย

ท่านปู่มองเธอสลับกับเบเลซท์อยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะหันไปมองอาสัทลลือหมอนั้นไม่รู้ไปเกาะขาทางเกงลู่รองลอเรนซ์ตั้งแต่เมื่อไหร่ ทำทางจะหวาดกลัวเอามาก ๆ

เกิดใหม่ชาตินี้ ฉันจะเป็นเจ้าตระกูล /

“อาสทลลือ นีมันเกิดเรื่องอะไรขึ้น”

ท่านปู่เอ๋ยถาม

อาสทลลือเงยหน้าขึ้นมองพ่อของตัวเองก่อนจะเอ่ยตอบ

“ชะ... เข้ากับพี่เบเลซก็แค่กำลังเดินผ่านไปเฉยๆ แต่ยาย ไม่สิ
พี่เรนเทียจู่ๆ ก็ลงไม้ลงมือตบตีพวกเราครับ”

แหม ดูที่เจ้าสุนัขนั่นพละมลิ

ทดลองอ่าน